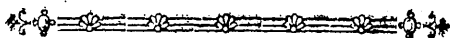

Decalio n

99

Pyrrha.

Comedie

af St. Foix;

med Urier forøget

af

Niels Krog Bredal,

hvortil Musiken er af Sartt.

Personerne:

Deucalion.

Pyrrha.

Amor.

Første Scene.

Deucalion.

(Som ligger under Træerne i Skoven, ved Fødderne af en Støtte, og vogner op af Søvn.)

Svad har jeg hørt? — Hvilken Drøm! —
Astræa! den guddommelige Astræa! —
Just nu har hun aabenbaret sig for mig, og jeg seer
endnu i Luften et Glimt af de klarfjinnende Skyer,
som førte hende bort for mine Dine. — Et
Fruentimmer, sagde hun til mig, der lige saavel
som du kiedes ved at være eene, skal snart indfin-
de sig, og Gudernes Villie skal i Dag blive eder
begge kundgiort. — Mægtige Guder! jeg har
bedet eder om en Ven, om en Ven, med hvilken
jeg i Henseende til lige Dyder, i Henseende til vor-
re Hjerters, Gemntters og Egenskabers Over-
eenstemmelse kunde forbindes. Jeg vilde med
ham her føre et roeligt Levnet, vi vilde ikke ber-

Kynre os om andet, end at betragte og forundre os
 over de mægtige Ting, som Eders Haand uden Op-
 hør frembringer i Naturen. — Et Fruentimmer
 her paa dette Sted — Jeg troede, at det heele
 menneskelige Kion laae begravet under Vandet, og
 at jeg var den eeneste, som Himlens Brede havde
 skaanet. Skulde der endnu være bleven Fruen-
 timmer tilovers i Verden? — Guderne sender
 uden Tvivl af ingen anden Marsag dette Fruentim-
 mer til mig, end for at sætte mig paa Prøve —
 Men maaskee er det en Forblindelse — en for-
 sængelig Drem — Jeg seer — o Himmel!
 hun kommer — Jeg bliver hende vaer imellem
 Træerne — Welan! — Jeg vil tilbagefalde alt
 det Had, som dette bedragelige Kions Egenfindig-
 hed, Forsørelser og Tyrannie ber indskjyde mig, det
 Had, jeg ber have til det, formedelst alt det On-
 de, som det har styrtet de ulhfsalige Mennesker i,
 og derved foraarsaget deres Undergang. Jeg vil
 bevæbne mig — Men et Diekast — et eeneste
 Diekast — tiltager ikke min Begierlighed efter
 denne Person, i det samme Dieblis, da jeg sætter
 mig for at ophisse mig imod hende? Forekommer
 hün mig ikke endnu deiligere, og bliver ret mit Hier-
 tes Afgud? Hun kommer alt nærmere, jeg veed
 intet andet Raad til at undgaae, end naar jeg slet
 ikke seer hende. Jeg vil vende mit Ansigt fra hende,
 jeg vil lukke mine Dine, og blive det korteste
 mueligt er hos hende.

Alrig.

Aria.

Deucalion.

Som Fuglen til Snaren

Jeg iler mod Faren;

Min Friehed er tabt.

Mit Diesyn trættes,

Men Diet ei mættes;

Det stirrer forgabt.

Anden Scene.

Deucalion, Pyrrha.

Pyrrha.

(ved Enden af Skuepladsen.)

Det er i Sandhed en Mandsperson, og dersom han kalder sig Deucalion, hvorpaa jeg ikke kan tvivle, saa har det ganske vist været en Stemme fra Himmelen, som i denne Nat befalede mig at komme herhid. — Der er altsaa endnu bleven en Mandsperson tilovers i Verden? O! jeg vil ikke see paa ham.

(Hun kommer nærmere.)

Jeg søger Deucalion.

Deucalion.

Her er han.

Pyrrha.

(med en foragtelig Tone.)

Jeg skulde ikke have søgt Dig, hvis Gudene ikke havde befalet mig det.

Deucalion.

Og jeg havde ikke oppebiet Dig her, det forsikrer jeg Dig, uden for at gjøre efter deres Befalning.

Pyrrha.

Du har altsaa forestillet dem, at det var en utaalelig Kiedsommelighed, at være alene.

Deucalion.

Og Du har altsaa bedet dem, at de skulde give Dig nogen til Selskab.

Pyrrha.

Jeg veed ikke Dine Tanker.

Deu.

Deucalion.

Jeg veed ikke heller Dine.

Pyrrha.

Men jeg er meget uroelig.

Deucalion.

Og jeg udi stor Forvirring.

Pyrrha.

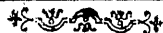
Smigrer Du Dig maasskee med det Haab,
at jeg bliver her?

Deucalion.

Bilder Du Dig ind, at jeg vilde blive staa-
ende her, isald Du ikke gif bort?

Pyrrha.

Da vilde Dine Tanker bedrage Dig meget.

Deucalion.

Og da vilde Du tage merkelig feil.

Pyrrha.

En Mandsperson!

Deucalion.

Et Fruentimmer!

Pyrrha.

Jeg har bedet Guderne om en Veninde.

Deucalion.

Og jeg om en Ven.

Pyrrha.

Og saastart de har syldestgiort min Begiering, saa kan vi strax tage Afsskeed med hverandre. Dette her, er min halve Deel af Verden, hvor jeg vil leve, som mig best synes, og det er Din halve Deel. Jeg vil aldrig tænke paa, at der boer en
Mands-

Mandsperson, uden for at tage mig i Agt for at komme der.

Deucalion.

Jeg forlader mig paa Din Hukommelse.

Pyrrha. (munter.)

Og endnu mere kan Du forlade Dig paa min Fornuft og den Afstøje, som et saa forsængeligt, gruesomt, troeløst, mistænkeligt, falsk og underligt Kion maae indskjyde mig, et saadant Kion, som lader sig lede af Egenkierlighed, bedrages af Wildfarelse, som opofrer alting for sin Egenfindighed, forblindes af Hyllerie, er en Slave af Praelerie, af Moder og tusinde forudfattede Meeninger. Har Dit Kion ikke formedelst alt dette tildraget baa de sit og mit Kion, som af Dit ulykkeligen blev forført, den almindelige Straf, som Gudernes Retfærdighed ikke længere kunde forhale?

Deucalion. (koldfindig.)

Uagtet denne smukke Afskildring vilde jeg, da jeg paa den ganske Jord er den eneste overblevne Mandsperson, ikke lade det komme mig syndelig fremmed for, om Du inden et Par Dage, i

Morgen, ja vel maaskee i Dag kommer her hid
igien.

Pyrrha. (foragtelig.)

Ikke sandt, for at opsøge Dig?

Deucalion.

O! jeg har seet mange Fruentimmer, som har
havt Affkye for Mandfolk og dog elsket dem. Men
jeg kan lade Dig vide, at det vilde være forgieves
i Henseende til mig; saasnart jeg kuns saae Dig,
vilde jeg vende mine Bine fra Dig, ligesom jeg har
giort hidindtil.

Pyrrha.

Hvorledes? Denne Fruentimmer-Fiende fø-
ler, han er saa svag, at han ei tør driste sig til at
see paa et Fruentimmer.

Deucalion.

Saa svag!

Pyrr-

Pyrrha.

Jeg troede, at Du havde en standhaftigere
Siel, et Gemnt, som for den Sags Skyld var
uden al Bekymring, et Steen-Hierte —

Deucalion.

Du spotter, den Mistroe og Frygt, som jeg
lader see, gjør Dig alt for hovmodig.

Pyrrha.

Til Batter kan Du vel bevæge mig, men hov-
modig kan Du ikke gjøre mig.

Deucalion.

Nei ret Alvor? Biler Du Dig altsaa vir-
kelig ind, at jeg ikke kunde slaae mine Dine op eller
ansæe Dine himmelske Skionheder, uden at blive
strax fortryllet af Kierlighed og kaste mig for Dine
Fødder.

Pyrrha.

Jeg biler mig intet ind, uden hvad som
kan fornøie mig.

Dett:

Deucalion.

Den Fornøielse kan jeg let gjøre Dig og la-
de Dig see, hvor meget Dine Skjønheder kunde
udrette.

Pyrrha.

Imidlertid er det en artig Samling, os hæn-
des et og det samme; thi jeg har iligemaade endnu
ikke seet paa Dig, siden jeg tænkte, at Du havde
udbedet Dig en Ægtefælle af Guderne; og at jeg
skulde være den ulyksalige; Altsaa var det natur-
ligt, at min Forbitrelse maatte komme mig til at
vende Dinene fra min Tyrann. (med en foragtelig Mine)
Du kan imidlertid smigre for Dig selv i Dine Tan-
ker, og bilde Dig ind, at jeg af Frygt vendte Di-
nene fra Dig, paa det Dit Ansigt ikke skulde gjøre
alt for stor Virkning i mit Hjerte, og imod min
Billie betage mig min Frihed.

Deucalion. (i samme Tone.)

Og troer Du da, ved et eeneste Diekast at
betage mig min uskatteerlige Frihed! værdiges
at vende Dit Ansigt til mig (bliver rørt derved.)
O! aldrig saae jeg noget skønnere. Af Deuca-
lion!

tion! Kan Du endnu et Dieblis være klog, saa
 skynd dig, red dit Hierte, førend det overvældes af
 dine Sandser.

(gaaer.)

Tredie Scene.

Pyrrha.

(allene, seende efter ham.)

Han er ung og vel skabt. Denne Afssked
 var meget hastig — vi saaer dog vel at see hvad
 der bliver af.

Aria.

Ungdom behager
 En følende Siel,
 Skionhed indtager
 En Kiærligheds Træl.
 Føle og tænke,
 Hiertet at skienke,
 Hvilken Forskiel!

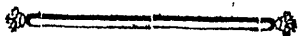
Vi vil føre os dette Dieblis til Nytte. I denne Nat har en Stemme befalet mig i Drømme at komme herhid, hvor jeg skulde træffe et Menneske ved Navn Deucalion, og en Støtte, paa hvilken Guderne selv havde skrevet deres Billie. (Han betragter Støtten.) Det er uden Tvivl denne! Jeg maae dog see — Jeg seer endnu intet — Ah! en usynlig Haand synes at have ventet mig her. (læser.) Saasnart Deucalion og Pyrrha med fælles Samtykke og Billie sætte en Blomster-Krands paa denne Støtte, skal samme blive levende, og det vilde være en Ulykke for dem begge, ifald de ikke givde samme Liv. Denne Støtte skal blive levende? Men bliver den og levende for mig? Skal det blive den Veninde, som jeg har bedet Guderne om? — O! naar jeg ret overlegger det, saa forlanger jeg ikke mere. Deucalion er elskværdig, han vil blive hende for farlig, om han bedragede hende, hvad Bekvæmligheder havde jeg da ikke at gjøre mig? Men om jeg bad Guderne, at det maatte blive en Mandsperson, heed det da ikke, at jeg vilde indlade mig i en Slags Forbindelse med en nye Mandsperson, og gjøre ham lykkelig? Skulde han allene bekomme Livet for at see disse Skove, disse Floder, dette Grøne, disse Marker? En herlig Gave! det er jo alt snart seet, han skulde vel ville være elsket, og da vilde Deucalion vist — ja Deucalion vilde ganske vist

være

være jaloux derover; thi jeg har vel merket, at han besitter sig paa, men forgieves, at ophidse et Hjerte imod mit Kien, som ikke vil adlyde ham — Hans Bestyrrelse, hans Diekast, da vore Dine mødte hverandre. Men hvoraf kommer den Forvirring, som jeg selv har felet hos mig? Hvoraf kommer denne Mængde af Forestillinger, som nueligen foruroeligede mig? Deucalion er allene i Verden, og jeg er ogsaa allene, Guderne bringer os her til sammen, altsaa maae Kierlighed have nogen Hensigt med os, og jeg er saa roelig derved, jeg? da jeg for et Dieblif siden hadede alle Mandspersoner? Men hvad skal da blive af den anden Mandsperson, eller af det andet Fruentimmer, hvilket dog Guderne uden Tvivl ikke paa saa forunderlig en Maade vilde lade komme frem, allene til den Ende, at det skalde være en Tilskuer, og see paa to Infsalige Elskere. — Alt dette sætter mig i stor Forvirring, — jeg begriber ikke det ringeste deraf, — jeg seer, ja jeg seer, at vi skal kuns være selv tredie i Verden, og at to Personer ikke kan komme overeens med hverandre — Deucalion kommer igien — Nei, han vender om igien, — han bliver staaende, — forraader ikke allene denne Uroelighed hans Hjertes Tilstand? Endelig kommer han nærmere. Er dette det Menneske, som for et Dieblif siden talte saa foragtelig til mig? Hvor frygtagtig, hvor skamsfuld, hvor ærbødig er
ikke

ikke hans Udfærd? Efter den Støien, og alt det han havde at sætte ud paa Fruentimmer; veed han vel ikke hvordan han skal begynde af en anden Tøne. Som jeg haaber, saa skal den Jalouste, jeg vil indprente ham, og den Prøve, paa hvilken jeg vil sætte ham — Vi vil dog see.

Fjerde Scene.

Deucalion, Pyrrha.

Deucalion.

Hvor deilig er hun ikke! og jeg vilde fnye for hende!

Pyrrha.

Det lader, som Du intet gjorde andet, end at gaae rundt om dette Sted.

Deucalion.

Det er sandt, jeg havde sat mig for at gaae alt længere og længere bort fra dette Sted, men jeg kommer altid herhid igien, uden selv at merke det.

Pyrrha.

Pyrrha.

Uden Tvivl endnu fuld af Fortrædeligheder
over Fruentimmer.

Deucalion.

O! paa den Fortræd, som de kan have for-
arsaget mig, tænker jeg nu ikke mere.

Pyrrha.

Og for den, de i Fremtiden kunde tilføie
Dig, meener jeg Du ikke frygter.

Deucalion.

Dersom Dit Hierte vil derfor være mig an-
svarlig, saa er jeg lige saa sikker, som om Guder-
ne selv var Borgen derfor.

Pyrrha.

Jeg vil sige, at efter al Unseelse skal ingen
Ting herefter kunde forstyrre det roelige Levnet, som
Du kommer til at føre med den Ven, som Du har
anmodet Guderne om.

Deucalion og Pyrrha.

B

Deu

Deucalion.

Jeg anmoder dem ikke mere derom.

Pyrrha.

Hvad! det er noget Nyt, formodentligen overlegger Du det ikke.

Deucalion.

Jeg overlegger det meget vel, det var just en Deel af mine Tanker.

Pyrrha.

Hvad? I dette Dieblik, da de ville forære Dig den samme.

Deucalion.

Jeg takker dem for deres Gave. Jeg har eftertænkt, at Tiden kunde blive den Ven kiedsommelig hos mig, og — som sagt: Jeg beder dem ikke mere derom.

Pyrra

Pyrrha.

O! saa kommer jeg tilført, jeg har just Præ-
tention paa den Ven, som Du ikke bekymrer Dig
om: See her, læs hvad en usynlig Haand just nu
har skrevet paa denne Stotte.

Deucalion.

(Efter at have læst med stor Bevægelse.)

Nu Pyrrha!

Pyrrha.

Nu! jeg vil tage mod den Elsker, som man
vil give mig.

Deucalion.

Saa! hvad skal der da blive af mig?

Pyrrha.

En Ven af os begge.

Deucalion.

Hvad! En Ven af Din Elsker?

Pyrrha.

Man maae have Selskab i Verden, og vi vilte søge at giøre Dig vores Selskab saa angenemt, som os mueligt er.

Deucalion. (truer.)

Men Du maae først have min Tilladelse, om denne Støtte skal blive levende.

Pyrrha.

Uden Tvivl, og Guderne har formodentlig med Flid besluttet det saaledes, paa det vi i Erkiendtlighed kunde saa nøie blive Dig forbunden, som Kierlighed vil foreene os to.

Deucalion.

Du skalde altsaa modtage Din Elsker af min Haand? Nei aldrig skal han komme til at see Dagens Lys.

Pyrrha.

See hvor heftig! Jeg forstaaer Dig ikke. Men hvorfor har Du da bedet Guderne om en Vens?

Deu-

Deucalion.

Og hvorfor har Du bedet Guderne om en Veninde?

Pyrrha.

Guderne har vel seet, at jeg ikke selv vidste hvad jeg vilde; men en saa stærk Fornuft, som Du besidder, skulde billig have fattet en fast Slutning, førend Du havde overhængt Guderne med Din Bøn.

Deucalion.

Du spotter mig i min Fortvivlelse, Gruesomme! men jeg vil selv komme Dig til at fortvivle. Denne Støtte skal blive et Fruentimmer.

Pyrrha.

Den bliver en Mandsperson.

Deucalion.

Jeg tænker, hun bliver meget artig.

Pyrrha.

(betragtede Støtten.)

I Sandhed, han vil see ret elskværdig ud.

Deucalion.

(for sig selv.)

O Himmel, hvor hun betragter denne Støtte! Saa skønne og indtagende Dielast maatte alene kunde gjøre den levende.

Pyrrha.

Den Tid er allerede forbi, da Dit Kien ikke mere har den Magt og fører det urettræsfige Herredømme, som forhen. Jeg giver Dig intet efter.

Deucalion.

Og jeg vil have den Fornøielse at sige Dig imod.

Pyrrha.

Hvor er Du ubillig — hvor kær skulde Du ikke have været os!

Deucalion.

Jeg skulde være Din Elsker kær? Ethvert Ord igiennemfører mit Hierte. Al! lad os holde op, og da vi ikke kan blive eenige med hverandre, saa måae Guderne dømme i vores Sag.

Pyrrha.

Guderne?

Deucalion.

Ja Guderne, Du kan jo forestille dem Dit Hiertes Anliggende, Du kan klage for dem, hvad det er for en bedrøvelig og fortrædelig Sag at være Pige, og jeg paa min Side —

Pyrrha.

Du er meget uartig.

Deucalion.

Vi ville begge to have fortreffelige Ting at sige dem.

Pyrrha.

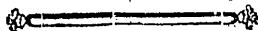
Pyrrha.

Denne Talemaade er Dit Kion ganske anstændig, jeg begriber vel, hvor megen Spot der stikker i den. Nei Deucalion! jeg vil ikke vende mig til Guderne for at give mig i Strid med dem, det var at handle imod Beskedenhed, den jeg alle Tider gjør mig en Lov af at følge. Men tilstaae i det mindste, at Mandspersoner tidt og ofte misbruge endog vores egne Dyrer imod os, naar de ville blive lykkelige i deres Uffigter. Jeg giver mit Minde dertil, at denne Støtte maae blive et Fruentimmer. Jeg ønsker, at I begge to maae blive ret indtagne i hverandre, at I ved en stedse-varende Fortroelighed, et oprigtigt Benskab og en uaffadelig Begierlighed efter at behage hverandre, maae smage to inderlig forbundne Hierters Lyksalighed. Jeg vil strax plukke Blomsterne og gjøre Krandsen færdig. Du skal ikke bie længe efter mig.

Aria.

Jeg med egen Haand vil plukke
 Blomster, grønne, friske, smukke,
 I den skyggefulde Dal.
 Jeg deraf en Krands vil sætte,
 Og paa Støtten Krandsen sætte,
 Hvad deraf end komme skal.

(gaacr.)

Femte Scene.

Denkation. (alene.)

Mægtige Guder! har I derfor allene for-
 skaanet mig, at jeg tusinde Gange skulde misunde
 andre deres Skiebne, som I har opofret Eders
 Brede? Jeg har ikkun bedet Eder om en Ven. I
 sender mig en elskværdig Person, som Eders runde
 Haand har begavet med alle de Yndigheder, med
 alle de Fuldkommenheder, ja udziiret med al den
 Pragt, som den meest blomstrende Ungdom kan gi-
 ve Skierheden. Havde jeg ikke Marsag at troe,
 at I havde naaet een af Eders Hensigter, da mit
 Hierte blev saa aldeles henrykt, og var dette sigtet
 til mit Livs Lyksalighed? — Pyrrha! gruesom-
 me Pyrrha — altsaa elsker Du mig ikke? Den-
 ne er en Rival, som Du foretrakker mig? En Ri-
 val, som ikke endnu er — og aldrig bliver —
 elskværdige Rion! — indtagelige Rion! — til-
 bedelige Rion! — som jeg har villet foragte, hvor
 vel bliver Du hævnnet. Denne Støtte skal blive
 et Fruentimmer, sagde jeg til den Utafnemmelige.
 Jeg troede: At forestille sig en Rival, skulde op-
 hidse hende? Uffe Trudseler! bedrøvet Trøst, hvor-
 ved jeg seger at lindre min Smerte: Kan man vel
 opvække Jaloussie, naar man endnu ikke har opvakt
 Riers

Kierlighed? Men er da min Fortrydelse ikke billig?
 bør jeg ikke hevne mig? — paa hvem? paa et
 Fruentimmer? og fordi hun ikke elsker mig? Det
 er mig ikke nok, at jeg ikke kan behage den jeg til-
 beder, skulde jeg endog ville være hadet af hende,
 være affknelig for hende, og for at giøre hende u-
 lykkelig, nyde den barbariske Fornøielse, at berøve
 hende en Egtfælle, som hun kunde elske? Skul-
 de jeg bede Guderne om en Brud, som jeg ikke kan
 elske? — Nei! i det mindste skal hun have Høi-
 agtelse for mig — Lyksalige Støtte! altsaa skal
 dine Dine snart aabnes, for at see Lyset, eller ret-
 tere sagt, for at see det deiligste, Naturen nogen
 Tid har dannet. Det første du vil føle til, bliver
 Kierlighed, din Mund vil ikkuns aabne sig for at
 ndsige dine Lidelser, som lige saasnart vil blive lind-
 rede, som du har følet til dem. O! hvor er din
 Skæbne dog meget ulige imod min!

Aria.

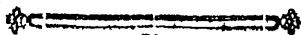
Livløse Billede!

Saa skal da Elskov blive,
 Naar jeg Dig Liv skal give,

Din første Følelse!

Skal Du min Dom affige,
 Da lær, og kiend tillige

Alt hvad jeg følede.

Siette Scene.

Deucalion og Pyrrha.

Pyrrha.

Kransen er alt færdig.

Deucalion.

Der staaer altsaa intet mere tilbage, end at vi sætter den paa Støtten — Men Pyrrha, i det samme Dieblif den saacr Livet, maae jeg ende mit for Dine Dine.

Pyrrha.

Hvad! hvad er det for et fortvivlet Forsæt og hvorfor —

Deucalion.

Jeg elsker Dig paa det allerheftigste. Ja saasnart jeg kastede mine Dine til Dig, var Dit Billede prentet i mit Hierte. En saa hastig og tillige ulykkelig Kierlighed holdt jeg i Begyndelsen for at være en af de mægtige Gierninger, hvorved Kierlighed vilde hæve sig paa den, som foragter dens Herredomme; men jo mere jeg seer Dig, jo mere betragter jeg Dig, og jo mere erkjender jeg, at min Kierlighed er en naturlig Virkning af Dine Undigheder. Jeg fortryder ikke, at min Kierlighed er gaaet saa vidt. Jeg kan aldrig tilgive mig det selv, at jeg har været saa ubillig mod Dit Kiøn. Kom Pyrrha! Kom! Jeg skal i det mindste have den bedrøvelige Trost, at gjøre Begyndelse til Din Lykke.

Pyrra

Pyrrha.

Men jeg vilde have gjort Dig lykkelig. Jeg villigede deri, at denne Støtte skulde blive et Fruentimmer.

Deucalion.

O! forgieves vilde Himlen have bestemt hende mig. Forgieves vilde den gjøre alle de unge Deiligheder levende igien, som før vare Jordens Ziir — mit Hierte havde iblant dem alle kun traget efter den eeneste — Saa lad da dette Marmor blive levende for Din Skyld — Guderne burde gjøre dette Mirakel for Din Deiligheds Skyld, og de vil uden Tvivl baade i Henseende til den Gestalt og Forstand, som de begave ham med, gjøre ham Din Person værdig; men det staaer ikke i Guderne's Magt at give ham et Hierte, hvilket, som mit, saa inderlig tilbeder Dig.

Pyrrha.

O hvilken Kierlighed! Da jeg syntes at ville give Dig en Rival, da en billig Bredde burde opbidse Dig imod mig, vil Du endog gjøre min Lykke med Din egen Lykkes Forliis, Du troer ikke, at et andet Fruentimmer, om det end kom fra Guderne's egne Hænder, kunde troste Dig, og oprette hvad Du tabte ved mig? Al Deucalion! Hvad er det mig ikke en Fornøielse, da jeg af Erkiendelighed finder mig forbunden at følge mit Hiertes Tilbøielighed.

Deu-

Deucalion.

Hvad hører jeg — er det mueligt — deiligste Pyrrha — at Du elsker mig? dette Sted, som først var Vidne til min Fortvivlelse, skal nu være det til min Lyksalighed.

Pyrrha.

Jeg vilde kun sætte Dig paa Prøve.

Deucalion.

Udødelige Guder! I som have bevaret mig jeg har ved Dyden søgt at være Eders Billede paa Jorden, men med min elskværdige Pyrrha haaber jeg nu at ligne Eder i Lyksalighed.

Pyrrha.

Hvor uroelig var jeg, da jeg plukkede disse Blomster! Hvor bekymret var jeg, da jeg vendte mig herhid igien! At jeg kun agtede ham lidet, sagde jeg ved mig selv, det har ophidset ham, og nu vil han forlange, at jeg skal krone min Medbeilerinde.

Deucalion.

Din Medbeilerinde? Hvad havde jeg kunnet bede om, da jeg saae Dig, hvad havde jeg kunnet forlange andet, end just disse Lineamenter, disse Mine, disse Yndigheder, som jeg i Dig tilbeder? Din Medbeilerinde vilde altsaa ikke blive nogen anden end Dig selv. (Han seer paa Støtten.) Uværdige Støtte, som har foraarsaget os saa megen Uroe, du har dog ikke tient til andet, end at vi hav des mere

mere ladet see den Kierlighed, som nu for evig Tid forbinder os sammen; (til Pyrrha.) men hvad skal der blive af Støtten? Dens Skiebne maae staae i Dine Hænder.

Pyrrha.

Støtten skal blive Støtte, den har det saaledes ret godt. Vilde det ikke være en Ubarmhærlighed, om vi gav den et uhyksaligt Liv, og lod den udstaae den Marter, at see paa vores Kierlighed.

D u e t.

Deucalion og Pyrrha.

Pyrrha.

End om vi skulde gaae
Dg lade Støtten staae
Ufrandsæt denne Gang?

Deucalion.

Vi maae opfylde alt
Hvad Himlen har befalt,
Dg lyde uden Tvang.

Begge.

Lil Skiebnen maae man overlade,
Om det skal gavne eller skade.

Deucalion.

Vi kan ikke trænge os ind i Gudernes Raad, (han læser:) denne Støtte skal blive levende, og det vil være en Uhykke for dem begge, om de ikke give den Liv. Al! om Støtten og skal blive min Rival, ja om Du endog vilde opofre mig for dens Skyld,

Skyld, og styrte mig fra Enfsaligheds høieste Spidsse i Fortsvielse's skrækkeligste Afgrund, saa er dog den Forestilling om den mindste Ulykke, som kunde hændes Dig, alt for forskrækkelig for mig, og i den Henseende vil jeg strax gjøre den levende.

Pyrrha.

Jeg seer, at Dit Liv er saavel i Fare som mit —

Deucalion.

Siig — skal det blive et Fruentimmer eller en Mandsperson? Fæld Dommen efter Dit Behag.

Pyrrha.

Jeg siger ingen Dom af.

Deucalion.

Og jeg vil ikke tale et Ord.

Pyrrha.

Jeg er i stor Forvirring.

Deucalion.

Jeg kan ikke beskrive Dig min Uroelighed.

Pyrrha.

Vi havde været saa smukt allene, hvorfor vil Guderne —

Deucalion.

Vi ville alligevel overlade det til deres Naad, og ved underdanig Endighed søge deres Bevaagenhed.

(De træde begge til Støtten med Krandsen, og see bedrøvet til hverandre.)

Pyrrha.

Deucalion!

Deu-

Deucalion.

Pyrrha. Støtten har dog vores Kierlighed
at takke for Livet — dersom jeg ikke frygtede for Dit
Liv og Du for mit —

Pyrrha.

Vi ville sætte Blomsterkrands paa den, og
flygte saa hastig og saa langt bort, at den aldrig
enten skal see eller finde os.

(De sætte Krandsen paa, Støtten forsvinder,
og Amor lader sig see i dens Sted.)

Aria.

Amor.

Flygt ei udvalgte Par!

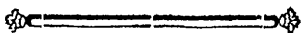
Den J oplivet har

Er Elskovs Bud!

Jeg Eder skal herefter lære

Hvordan man best skal lydigg være

Mod Himlens Bud.

Syvende Scene.

Amor, Deucalion, Pyrrha.

Amor.

O! jeg har Eder, og vil aldrig forlade Eder.

Pyrrha og Deucalion.

O Himmel! det er Amor.

Amor.

Det er mig selv, jeg vil giøre Eder Selskab.
Kunde J ikke tænke, saasnart J havde seet hver-
andre, at jeg strax vilde være hos Eder.

Deu-

Deucalion.

Mægtige Amor!

Pyrrha.

Allerkiereste Amor!

Deucalion.

Du leer over Skiebneens bestuttede Raad.
Din Gld vil igien gjøre Jorden levende. Ved min
elstkværdige Pyrrha maae den blive deiligere og præg-
tigere, end nogen Tid tilforn.

Amor.

Jeg er meget fortrædelig, naar jeg intet har
at bestille, og jeg har gjort mig en Fornøielse af at
skjyde alle mine Pile paa jer.

Deucalion.

Har Du, Amor, nogen tilovers, saa skjy
dem alle i mit Hjerte.

Amor.

Dig kan jeg ikke gjøre mere forliebt og Pyrr-
ha heller ikke deiligere end hun er. Gratier, Skieme
og Glæde, da I igien opliver mit nye Rige; kom-
mer, mine Børn, og tager Deel i den Fornøielse,
som I har at vente!

C h o r.

For Eder, Amors Underdaner
Her nu skal plantes Frydens Faner,
Naar I kun følge Amors Fied.
Naar I kun holde ham i Være,
Han altid skal erkiendtlig være
Dg krone Eders Kierlighed.